

Hồi 2

Hàm Dương Hoạt Náo

Núng nhà lão cái bang nói. Ngạo Thiên chỉ mới uống một chén rượu trong bầu hồ lô của lão thôi mà đã chéch choáng. Tất cả kinh lạc của nội thể Ngạo Thiên cứ như căng phồng lên để huyết lưu dịch chuyển cuộn trào. Cùng với cảm giác đó thứ Ngạo Thiên cảm thấy hưng phấn tột cùng.

Ngạo Thiên nói:

- Rượu của tiền sinh đúng là rượu quý. Ngay cả rượu của Kim Trang cũng không sánh bằng.
- Lão Cù thì có bao giờ nói ngoa đâu. Thiếu gia giờ đã thừa nhận rồi.
- Văn sinh không muốn thừa nhận cũng không được. Bầu rượu hồ lô của tiền sinh đổi năm trăm lạng rất và xứng đáng.

Lão Cù nheo mày.

- Hề... Nếu Kim thiếu gia nói có năm trăm lạng đổi hầu rượu ngon của lão Cù thì sai rồi đó.

Lão nhướn cau đôi mày rậm, từ tốn nói tiếp:

- Lão hủ không phải vì năm trăm lạng bạc của Kim thiếu gia mà đổi bầu rượu quý này đâu. Huống chi lão hủ trả lời đúng câu hỏi của thiếu gia. Lão hủ đổi vò rượu quý này bởi vì Kim thiếu gia đã giải trình đúng ý của lão.

Ngạo Thiên ôm quyền:

- Cù tiền sinh nói rất đúng. Nhưng Ngạo Thiên muốn mua bầu rượu hồ lô này của tiền sinh với ngàn lạng bạc.

Lão Cù chắt lưỡi, nhướn mày. Số ngân lượng to như thế mà chỉ đổi lấy một bầu rượu thì quá là lớn rồi, nếu không muốn nói đây là chuyện hy hữu. Chuyện hy hữu chỉ xảy ra với vị thiếu gia của Kim Trang mà thôi chứ không thể xảy ra với người nào khác.

Ngạo Thiên thấy lão Cù nhìn mình, đặc ý nói:

- Cù Tiền sinh đồng ý chứ?

- Với một vạn lượng bạc đổi một bầu hồ lô rượu thì quả là ngông thật. Ở Hàm Dương này còn ai ngông hơn Kim thiếu gia không nhỉ?

- Hầy... Cù tiền sinh đừng nói với văn bối nói ngông, chẳng qua văn bối là thiếu gia của Kim Trang. Mà Kim Trang thì ngân lượng nhiều vô kể. Đừng nói một vạn lượng, mà một khi văn bối thích thì bao nhiêu cũng mua cả.

Lão Cù vừa râu nhìn Ngạo Thiên mỉm cười nói:

- Kim thiếu gia như vậy. Thảo nào thiên hạ không bàn tán với nhau ở Hàm Dương có vị Kim công tử xem ngân lượng như lá mùa thu.

Ngạo Thiên cao hứng nói:

- Họ nói quá nhưng cũng không sai.

Mặt lão Cù nghiêm lại:

- Thế Kim thiếu gia đoán thử xem. Lão Cù có chịu đổi vò rượu quý này không?

Ngạo Thiên giả lả nói:

- Khi đã có ngân lượng rồi thì cái gì mà không có. Không chỉ một bầu rượu hồ lô của tiền sinh mà trăm bầu văn bối cũng mua được. Trên thế gian này có cái gì mà Kim Ngạo Thiên không mua được.

Lão Cù nhướng mày với vẻ sờ sững khi nghe câu nói này của Kim Ngạo Thiên.

- Kim thiếu gia nói cái gì cũng được à?

Ngạo Thiên gật đầu:

- Đúng.. mua không được giá này thì mua bằng giá khác. Thế nào cũng có một cái giá mà người ta không thể nào từ chối được.

Lão Cù nghiêm giọng nói:

- Không phải có nhiều ngân lượng là muốn mua gì cũng được đâu nhé. Lão hủ sẽ không bán bầu rượu hồ lô cho Kim thiếu gia bằng ngân lượng.

Ngạo Thiên cau mày:

- Một vạn lượng văn bối không mua được à?

Lão Cù lắc đầu:

- Không...

- Thế thì hai vạn lượng.

- Không...

Ngạo Thiên giả lá cười. Nhìn lão cười, Ngạo Thiên giả lá nói:

- Hai vạn cũng không được. Cù tiền sinh có bắt ép văn sinh không. Hai vạn lượng thì đủ mua cả rượu đái cả thành Hàm Dương này suốt một con trăng đó.

- Nhưng rượu mua có ngon bằng rượu trong bầu hồ lô này không?

Mắt Ngạo Thiên xụ xuống:

- O! Tất nhiên không bằng rồi.

- Thế thì làm sao lão Cù bán bầu rượu hồ lô này được!

Lão vừa nói vừa chuốc tiếp ra chén rượu nữa. Vừa chuốc rượu, Lão Cù vừa nói:

- Kim thiếu gia nên nhớ lời lão Cù. Có những thứ ngân lượng không thể nào mua được, nhất là cái mạng của mình.

Lời của lão Cù rất ôn nhu từ tốn chẳng có vẻ gì đe dọa hay cảnh báo, thế nhưng nó như một tín hiệu báo tử đối với Kim Ngạo Thiên.

Bởi lão Cù vừa thốt dứt câu thì từ ngoài cửa một kiếm thủ bước vào.

Gã kiếm thủ đó có bộ mặt lạnh như tiền. Ngoài cặp mắt tim híp phát hai luồng sát quang rờn rợn, thì chân diện y củ như một chiếc mặt nạ trơ trơ, vô hồn, vô cảm. Nét mặt trơ trơ đó phối hợp với chiếc mũ quặp xuống càng tạo ra vẻ lạnh lùng, tàn nhẫn nơi y. Sự xuất hiện của gã kiếm thủ chỉ khuôn mặt với sắc na thần chết kia buộc mọi người phải chú nhãn đến y.

Y ôm thanh trường kiếm ngay ngực. Đứng dang chân, lia mắt nhìn qua mọi người rồi dòi nhãn nhìn vào Kim Ngạo Thiên. Tiếp nhận hai luồng nhãn quang cá chép đó. Bất giác Kim Ngạo Thiên rung mình, cứ như vừa phải gượng cười rồi từ từ cúi mặt xuống.

Y lí nhí nói với lão Cù:

- Cù tiền sinh... văn bối vừa thấy y nhìn mình. Cái gã này có khuôn mặt kỳ cục quá. Chẳng có lấy một chút hòa khí.

Lão Cù vuốt râu:

- Y là Trục Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân. Một sát thủ lầy lùnh trên chốn võ lâm giang hồ.

Ngạo Thiên nhỏ giọng nói:

- Y có sợ Kim Trang của văn bối không. Kim Trang cũng rất nổi tiếng võ lâm giang hồ mà ai cũng ngưỡng mộ. Nếu y thích Kim Trang. Văn bối sẽ thỉnh người về làm môn khách tại Kim Trang.

Lão Cù vuốt râu, nhìn Ngạo Thiên tử tốn nói:

- Nếu như Trục Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân ngưỡng mộ Kim Trang thì không tìm đến Hàm Dương Bách niên tử đâu. Nếu như y ngưỡng mộ Kim Trang thì từ lâu đã là môn khách của Kim Trang rồi. Lão Cù nghe nói mẫu thân của Kim thiếu gia là người ngưỡng mộ nhân tài võ lâm. Nên ai ai cũng kính trọng. Nhưng đâu phải Kim Trang có ngân lượng thì ai cũng ngưỡng mộ, nhất là cái gã Trục Kiếm Sát Vương họ Lý này.

- Ý của Cù tiên sinh là y không ngưỡng mộ Kim Trang.

- Không! Thậm chí y còn muốn búng Kim trang ra khỏi cõi đời này. Lão Cù nghĩ Trục kiếm Sát Vương Lý Phi Vân đến Hàm Dương tử lâu là để lấy cái mạng của Kim thiếu gia Kim Ngạo Thiên đó.

Nghe lão Cù nói câu này, tim của Kim Ngạo Thiên chỉ chực rút ra ngoài y liếc trộm Lý Phi Vân rồi hỏi lão Cù.

- Cù tiên sinh sao nói vậy, tứ hải giai huynh đệ. Ngạo Thiên lại không thù oán với y mà.

Kim Ngạo Thiên thì có thù oán với ai. Kim Ngạo Thiên nổi danh là kim tài công tử chẳng qua nhờ vào ngân lượng và uy danh của Kim Trang. Nếu không có hai thứ đó thì Kim thiếu gia cũng chỉ là một thư sinh tầm thường trời gà không chặt. Thậm chí chẳng có ai thèm đến. Kim Ngạo Thiên có ngày hôm nay là nhờ vào Kim trang.

Ngạo Thiên gật đầu:

- Cù tiên sinh nói rất đúng à?

Ngạo Thiên ngập ngừng nói:

- Nhưng văn bối có làm cái gì đâu mà y đòi lấy mạng văn bối. Đúng là vô cớ.

Lão Cù nhìn Ngạo Thiên vuốt râu:

- Chẳng có gì là vô cớ cả. Kim Ngạo Thiên rất được Lăng Bội Phân, trang chủ Kim Trang thương yêu. Chẳng một ai dám đụng đến Kim Ngạo Thiên, ngược lại ở Hàm Dương,

Ngạo Thiên muốn gì được nấy. Nay Trục Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân lấy mạng Ngạo Thiên, đem xác thiếu gia về Kim Trang dâng cho Lăng Bội Phân trang chủ phu nhân. Đó cũng là lời khiêu khích với Lăng phu nhân. Và cũng làm cho danh tiếng của Kim Trang bấy lâu nay một sớm một chiều lụi tàn đó mà.

Ngạo Thiên sa sầm mặt:

- Y làm vậy để được làm gì?

- Đó là chuyện của võ lâm... thiếu gia có biết thì cũng chẳng làm gì được.

Lão Cù chất lưỡi:

- Tiếc cho Kim thiếu gia thật... nhưng cũng đúng thôi, đó là lẽ công bằng của tạo hóa. Có được nhiều may mắn thì cũng phải nhận kiếp họa lớn, chẳng có gì ngoài quy luật của tạo vật.

Lão nói dứt câu thì Lý Phi Vân cất tiếng nghe thật nhạt nhẽo và lạnh lùng:

- Kim Ngạo Thiên! Thiếu gia Kim trang bước ra đi. Lý mỗ đến để tiễn người xuống a tỳ lập Kim Trang mới đây.

Chỉ nghe Lý Phi Vân nói thôi mà toàn thân Kim Ngạo Thiên đầy gai ốc.

Ngạo Thiên bối rối nói:

- Cù tiên sinh... Vãn bối phải làm sao bây giờ?

- Lão hủ biết làm sao giúp thiếu gia bây giờ. Hay thiếu gia thử dùng ngân lượng mua mạng của mình xem. Không chừng ngân lượng giúp được thiếu gia đó.

Nghe lão Cù nói, Ngạo Thiên từ từ đứng lên. Chàng nhìn Trục Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân từ tốn nói:

- Tại hạ là Kim Ngạo Thiên.

Lý Phi Vân nhìn Ngạo Thiên:

- Lý mỗ đến tìm người để giết người... người sẽ được chết bằng một kiếm của Lý mỗ.

Lời nói này của Trục Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân buộc tất cả bọn kiếm khách nhận dạng cổ mặt tại Hàm Dương bách tử điểm đồng bùng lửa đứng lên.

Một người trong thực khách rời bàn bước ra. Y dong dong cao. Và có khuôn mặt choắt, thứ khuôn mặt mà người ta thường ví là mặt thỏ mỏ dơi. Y bước đến trước mặt Trục Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân:

- Lý các hạ biết Giản Dị Cung, này chứ?

Lý Phi Vân nhìn Giản Dị Cung, đôi chân mày hơi nhướng lên, y chậm rãi nói thật chậm:

- Giản Dị Cung, hẳn người là môn khách của Kim Trang.

- Không sai.

Vừa nói Giản Dị Cung vừa lòn tay sau lưng rút đôi ma hoàn răng cưa.

Mặc dù thấy họ Giản rút binh khí nhưng Trục Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân chẳng biểu lộ chút gì lo lắng hay khẩn trương. Chân diện y đầm đầm như có lớp sáng phủ trên mặt. Y ôn nhu nói:

- Người định chết trước Kim Ngạo Thiên dẫn đường cho gã đến gặp Diêm Vương lão nhân gia.

- Không biết Giản mỗ chết hay người chết. Giản mỗ khuyên người. Nếu còn muốn sống thì mau rút xéo khỏi Hàm Dương. Còn như người không muốn sống nữa mới dám làm kinh động đến Kim thiếu gia. Kim Trang không cho người thị uy đâu.

- Người đúng là một môn khách có tình có nghĩa. Nhưng rất tiếc tình và nghĩa của người đặt không phải lúc, không đúng chỗ.

Giản Dị Cung hừ nhạt một tiếng, đánh giọng lớn tiếng nói:

- Đừng có nhiều lời, đừng có thị uy ở đây họa mà dọa đến không kịp hỏi.

Lý Phi Vân nhạt nhẽo nói:

- Người là kẻ rút xéo thì đúng hơn.

- Giản mỗ buộc phải dạy cho người sự lễ độ khi đến Hàm Dương này.

Miệng thì nói, cùng lúc với lời nói đó họ Giản chớp động chủ động thủ pháp, chém xả đôi ma hoàn vào vùng thượng đảnh của Trục Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân.

Chiều công của Giản Dị Cung sử dụng một lúc cặp ma hoàn liền thủ, cái trước, cái sau hỗ trợ cho nhau. Y có chủ đích nếu đối phương tránh né thì chiếc ma hoàn thứ hai sẽ liền thủ tạo thành sát chiêu không cho đối phương cơ hội phản kích.

Để được làm môn khách của Kim Trang, tất Giản Dị Cung đâu phải là một cao thủ tầm thường. Huống chi y còn được Lăng Bội Phân Kim trang chủ phu nhân biệt phái âm thầm để bảo vệ cho Kim Ngạo Thiên. Điều đủ chứng tỏ họ Giản không chỉ là môn khách tầm thường, mà là thượng khách nếu không nói là tín cẩn của Kim Trang.

Đôi ma hoàn của Giản Dị Cung xuất ra cực kỳ nhanh, nhưng Trục Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân

có lẽ còn nhanh hơn ỵ. Không tuốt kiếm ra khỏi vỏ, Trục Kiếm dùng cả lưỡi kiếm lẫn vỏ kiếm gạt phắt đôi ma hoàn của Giản Dị Cung qua bên.

Choang...

Sau âm thanh khô khốc đó, họ Giản hơi mất bộ. Ỡ liền ghì thân toan biến chiều thì bấy giờ thanh trường kiếm sáng ngời của Trục Kiếm Sát Vương mới được chui ra khỏi vỏ. Nó được rút ngay ra khi họ Lý phát động chiêu thức ngăn đỡ đôi ma hoàn của Giản Dị Cung. Khi họ Giản vừa mới lấy được bộ tấn thì lưỡi kiếm đã đặt vào đỉnh đầu gã. Sát kiếm tỏa ra từ lưỡi kiếm sáng ngời khiến Giản Dị Cung sững sờ. Đứng phỗng ra như bị trời trồng. Ỡ lỗ mắt to hết cỡ nhìn Trục Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân. Lý Phi Vân nhặt nhẹo nói:

- Ta đã nói thế nào nhỉ?

Một câu rất bằng quơ nhưng lại tiềm ẩn sát khí ngời ngời. Chính sát khí trong ngôn phong của Lý Phi Vân khiến cho Giản Dị Cung gần như không làm chủ được mình và ngây ngô trả lời Trục Kiếm Sát Vương:

- Giản mỗ chết thay cho Kim thiếu gia.

Trục Kiếm Sát Vương gạt đầu:

- Đúng rồi! Ta có nói câu đó.

Lời còn đọng trên cửa miệng gì thì kiếm sáng ngời bổ thẳng xuống theo một đường vòng cung nhanh ngoài sức tưởng tượng của người ta. Khi Trục Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân rút kiếm về nhưng thần pháp của Giản Dị Cung vẫn run bần bật. Họ Gian cứ như người lên cơn sốt bất ngờ đứng run lẩy bẩy như người mắc mưa.

Khi thân thể gã ngừng rung thì cũng tự tách là làm hai phần bằng nhau, chẳng khác nào khúc củi bị chẻ ra hai phần bằng nhau, rồi tự tách về sau hai bên.

Kim Ngạo Thiên há hốc miệng, trợn mắt to hết cỡ nhìn Trục kiếm Sát Vương Lý Phi Vân, còn tất cả vị bằng hữu của Ngạo Thiên thì tái mặt, chẳng còn chút máu nào. Bọn thực khách bằng hữu rượu thịt của Kim Ngạo Thiên chẳng khác nào gặp phải tử thần, hồn siêu phách lạc, rồi chẳng ai nói với ai, ào ào túa ra chạy ra khỏi Hàm Dương bách niên tử lâu, chẳng khác nào bầy ong vỡ tổ.

Thấy bọn thực khách bỏ chạy, Ngạo Thiên cũng toan bỏ chạy theo. Nhưng lão Cù đã kịp nắm tay ỵ kéo lại.

Ngạo Thiên quay lại:

- Cù trên sinh...

Lao Cù vuốt râu nói:

- Kim thiếu gia định lao đầu vào chỗ chết à? Hay muốn nhận một cái chết giống như gã họ Giản kia mà chạy đường đó... không thấy Trục Kiếm Sát Vương đứng án ngữ ngang cửa à?

Ngạo Thiên rút tay lại. Y toan quay bước bỏ chạy vào trong, nhưng một lần nữa lão Cù lại níu lấy tay Ngạo Thiên không cho y chạy.

- Tiền sinh...

Lão Cù vuốt râu nói:

- Đôi chân thư sinh của Kim thiếu gia không nhanh bằng thanh kiếm của Lý Phi Vân đâu... chạy là chết đó. Hãy dụng ngân lượng của Kim Trang mà đổi lấy mạng của mình. Có ngân lượng là có thể làm được tất cả mà.

Ngạo Thiên bối rối, và cứ run lẩy bẩy.

Chẳng mấy chốc trong tửu sảnh chỉ còn lại Trục Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân, Kim Ngạo Thiên và lão Cù Bá Nhâm.

Đôi mắt cá chép với hai luồng sát quang của Lý Phi Vân rơi đúng vào mắt của Kim Ngạo Thiên. Tiếp nhận đôi hung quang của họ Lý, lòng dạ Kim Ngạo Thiên bồn chồn không có bút mực nào tả hết được. Ngạo Thiên muốn nói, nhưng khốn nỗi thanh quản như đặc hơi chẳng thốt ra lời, tứ chi như muốn nhũn ra như bún.

Trục Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân dần thêm hai bộ về phía Ngạo Thiên, mũi kiếm từ từ định đúng vào giữa hai con mắt của vị thiếu gia lăm của nhiều ngân lượng.

Ngạo Thiên bối rối, cổ lăm mới bật ra được lời nói của mình:

- Túc... túc hạ dừng bước.

Chẳng biết giọng nói hoảng hốt của Ngạo Thiên có cái gì tác động đến Trục Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân mà lại khiến gã dừng bước. Vừa dừng bước, Trục Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân vừa hỏi:

- Người là thiếu gia Kim Lăng Kim Ngạo Thiên.

Ngạo Thiên gật đầu:

- Tại... tại hạ là Kim Ngạo Thiên.

Nghe Ngạo Thiên nói, thấy chân diện của Ngạo Thiên và bộ tạng run rẩy thì chẳng có một ai có thể nói y lại dám lấy cái tên Ngạo Thiên cả. Lúc này trông Kim Ngạo Thiên chẳng khác gì một con gà mắc nước. Sắp lặn kênh ra sàn rạch tửu sảnh.

Lý Phi Vân nghiêm giọng nói:

- Ngươi tự chết hay buộc Lý mỗ đưa ngươi đi chết.

Ngạo Thiên lắc đầu. Cố gắng nói:

- Tại hạ và túc hạ không thù không oán... sao lại muốn giết tại hạ.

Nghe Ngạo Thiên nói câu này, lão Cù chau mày, gắt gỏng nói:

- Một câu nói thừa. Người ta muốn giết mình mà cứ hỏi nguyên nhân nào người ta giết mình. Chẳng ai thèm nói cho thiếu gia biết đâu.

Ngạo Thiên gật đầu, nhưng mắt thì vẫn không rời Trục Kiểm Sát Vương Lý Phi Vân.

- Đúng rồi... chắc chắn túc hạ sẽ không bao giờ nói cho tại hạ biết vì sao túc hạ lại khăng khăng đòi giết tại hạ. Kim Ngạo Thiên có ngân lượng rất nhiều, nếu túc hạ cần Ngạo Thiên sẽ cho túc hạ ngân lượng. Tại hạ gửi cho túc hạ năm trăm nén bạc nhé... chỉ cần túc hạ đừng làm Ngạo Thiên sợ hay có ý giết tại hạ là được rồi.

Lý Phi Vân cau mày:

- Năm trăm lượng không đủ giữ lại cái mạng của ngươi.

Ngạo Thiên bối rối nói:

- Một vạn lượng.

Lý Phi Vân cũng lắc đầu.

Ngạo Thiên xòe cả năm ngón tay thanh mảnh vừa dài vừa thon, đúng là bàn tay của một gã thư sinh trói gà không chặt, hay đúng hơn là bàn của một vị thiếu gia lấm ngân lượng và nhiều của cải, chưa bao giờ đụng đến bất cứ việc làm gì.

Ngạo Thiên vừa xòe cả bàn tay vừa nói:

- Năm vạn lượng... túc hạ nhất định phải chịu.

Nói rồi Ngạo Thiên thò tay vào ngực áo ấy ra một xấp ngân phiếu, cầm bằng hai tay nâng về phía Trục Kiểm Sát Vương Lý Phi Vân. Y vừa nâng xấp ngân phiếu vừa nói:

- Túc hạ hãy nhận lấy.

Lý Phi Vân nhặt nhẻo đáp lời Ngạo Thiên:

- Rất tiếc. Trục Kiểm Sát Vương đã đòi lấy mạng ngươi.

Nghe Trục Kiểm Sát Vương nói ra câu nói này, khiến chân diện của Kim Ngạo Thiên tái nhợt. Tại sao lại không sợ chết chứ?

Đang hưởng những phúc quả mà ông trời ban tặng. Làm sao Ngạo Thiên không sợ chết được. Y sống thì còn là một thiếu gia của Kim Trang, nếu chết thì đâu còn ai biết y là gì. Không chừng Ngạo Thiên có thể biến thành con ma vất vưởng không có đủ một ngày hai bữa ăn. Chính vì lẽ đó mà chàng rất sợ chết.

Câu nói này của Trục Kiểm Sát Vương khiến Ngạo Thiên cứ đực ra phoi cái bản mặt sợ chết đến tím mặt khiến Lý Phi Vân và lão Cù nhìn Kim Ngạo Thiên từ tốn nói:

- Thiếu gia thấy rồi đó, cho dù thiếu gia có cho Trục Kiểm Sát Vương Lý Phi Vân năm vạn lượng bạc thì y cũng không cho lại thiếu gia một cái mạng. Đúng như lời lão hủ nói chứ gì. Có ngân lượng nhiều nhưng chưa chắc đã mua được cái mạng của mình. Mất mạng thì những vinh hoa phú quý nào còn có ý nghĩa gì nữa... lão hủ nói đúng chứ?

Mất Ngạo Thiên méo xệch:

- Lao tiên sinh nói đúng... Ngạo Thiên biết phải làm sao bây giờ. Ngạo Thiên đâu muốn chết như họ Giản kia đâu.

Ngạo Thiên thở hắt ra rồi nói:

- Lý túc hạ chẳng biết Ngạo Thiên là con của Kim trang chủ phu nhân chứ... Nếu như túc hạ giết chết Ngạo Thiên, nhất định mẫu thân của tại hạ sẽ không bỏ qua cho túc hạ đâu.

- Không cần ngươi nói điều đó.

Lão Cù nói rồi bằng chén uống một ngụm vừa đủ hớp.

Trục Kiểm Sát Vương gần giọng nói:

- Bốn kiếm thủ giết gã thì cũng đâu cần gì đến lão chứ.

Lão Cù ôm quyền nhìn Lý Phi Vân từ tốn nói:

- Lão hủ xin với Lý túc hạ. Thôi thì tha cho gã Kim thiếu gia trôi gà không chắc này một lần.

Lý Phi Vân hừ nhạt một tiếng gắt giọng nạt:

- Lão muốn đi theo con đường của họ Giản?

Lão Cù lắc đầu:

- Ô... lão hủ không muốn... Lão hủ muốn mà chỉ mạo muội xin với kiếm gia. Lão hủ buộc phải xin với kiếm gia vì Kim thiếu gia còn chưa uống hết với lão bầu rượu này.

- Lão hãy xuống trước ngọ môn chờ ỳ xuống cùng đối ẩm

Liền sau lời nói đó, chớp kiếm được Trục Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân thì triển cất ra một đường thẳng tơ ánh chớp hướng ngay đến đỉnh đầu của lão Cù.

Kim Ngạo Thiên hốt hoảng thét lên:

- Lão Tiền sinh...

Tiếng thét của Kim Ngạo Thiên còn cất lên lồng lộng thì lưỡi kiếm của họ Lý đã đến tới đỉnh đầu của lão Cù. Những tưởng Cù Bá Nhâm sẽ tiếp nhận một cái chết giống hệt như Song Hoàn Tuyệt Mệnh Giải Dị Cung nhưng đến lúc cuối lão kịp để bầu hồ lô vào đúng đường đi của lưỡi kiếm đang cản lối lại.

Một âm thanh nghe thật thô thiển khi lưỡi kiếm sáng ngời ánh chớp bổ thẳng vào chiếc hồ lô rượu của lão Cù.

Bốp...

Những tưởng đầu lưỡi kiếm sáng ngời ánh thép kia có thể bổ đôi bầu hồ lô rồi gieo cái chết khùng bổ đến lão Cù, nhưng nó lại bật ngược trở lại Trục Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân khiến ỳ hơi chói với.

Trục Kiếm sát Vương Lý Phi Vân thốt lùi lại hai bộ nhìn lão Cù bằng đôi mắt ngơ ngẩn. Lão Cù hạ bầu hồ lô xuống quan sát nó.

Trong khi lão Cù quan sát thì Trục Kiếm Sát Vương hỏi:

- Lão là ai?

- Một con sâu rượu như lão phu kiếm gia quan tâm làm gì.

Trục Kiếm Sát Vương nhìn lão Cù một lúc rồi bất ngờ tra kiếm vào vỏ

Ỡ nhìn Ngạo Thiên, trầm giọng:

- Hôm nay ngươi may mắn.

Ỡ nói bấy nhiêu, rồi quay bước đi thẳng ra cửa Hàm Dương bách niên tử.

Ngạo Thiên ngơ ngẩn hỏi:

- Túc hạ có ỳ định quay lại giết Ngạo Thiên này không?

Không màng đến câu hỏi của Kim Ngạo Thiên, Trục Kiểm Sát Vương Lý Phi Vân thi triển khinh công chẳng mấy chốc đã mất dạng.

Lý Phi Vân đi rồi. Kim Ngạo Thiên vẫn còn hồi hộp, nhìn cái xác bổ đôi của Giản Dị Cung, bất giác y chột rùng mình. Ngạo Thiên từ từ nhìn lại lão Cù:

- Lão tiền sinh...

Lão Cù khoát tay.

- Lão hủ không quen nghe mấy lời khách sáo đa tạ đâu. Lão hủ chỉ muốn biết bây giờ thiếu gia định giá bầu hồ lô của lão hủ đáng giá bao nhiêu?

- Ơ... ơ... Văn sinh không biết là bao nhiêu nữa.

Lão Cù reo lên:

- A... như thế là lão phu có cái giá cho bầu hồ lô rượu này rồi. Đúng không nào?

Ngạo Thiên cứ đực mặt ngơ ngẩn với lời nói của lão. Lão Cù vỗ vai Ngạo Thiên.

- Bầu hồ lô của lão là vô giá đúng không nào?

Ngạo Thiên gật đầu ngay khi lão vừa thốt dứt câu.

- Đúng là vô giá ạ.

Lão chắc lưỡi:

- Bây giờ lão hủ tiếc đã lỡ hứa cho thiếu gia thưởng thức rượu trong bầu. Chúng ta dùng nữa chứ?

Ngạo Thiên lắc đầu:

- Tiền sinh... văn sinh thỉnh mời tiền sinh về Kim Trang.

- Đặng giới thiệu với Kim trang chủ phu nhân để giữ ta làm môn khách của Kim Trang phải không?

Ngạo Thiên cao hứng nói:

- Không phải là môn khách mà là thượng thượng môn khách.

Lão Cù phá lên cười. Lão vừa cười vừa nói:

- Khi nào Kim thiếu gia uống hết với lão phu số rượu trong bàn này, lão phu sẽ thân hành theo thiếu gia đến làm môn khách của Kim Trang. Lão phu làm môn khách của Kim Trang, dám đoán chắc với thiếu gia chẳng có ai dám đến quấy nhiễu thiếu gia đâu.

- Ngạo Thiên rất sẵn lòng uống với lão tiên sinh.

Lão Cù chuốc rượu ra chén của Ngạo Thiên và lão bung chén:

- Nào... mời thiếu gia.

Ngạo Thiên nhìn lão:

- Nhất ngôn cửu đỉnh... tiên sinh phải giữ lời đó.

- Lúc nào lão hủ cũng giữ lời.

Ngạo Thiên bung chén rượu:

- Mời tiên sinh.

Hai người cùng cạn chén.

Vừa nuốt số rượu vào bụng, Ngạo Thiên cảm thấy huyết lưu mình chuyển rần rần. Tử lượng của Kim Ngạo Thiên đâu phải tầm thường, thế mà chỉ có một chén rượu trong bầu hồ lô của lão Cù thôi mà đã xây xẩm cả mặt cả mày.

Ngạo Thiên lắc đầu, rồi ngồi xuống ghế. Y nhìn lão Cù mà thấy nhân dạng lão quay cuồng trong tầm mắt mình. Chàng cố gắng định thần khống chế lại cảm giác quay cuồng đó nhưng càng khống chế thì càng cảm thấy men rượu đánh gục mình. Cuối cùng Ngạo Thiên khoát tay, cố gượng nói với lão Cù:

- Đúng là rượu ngon... phải... phải uống hết mới được... phải uống hết mới được...

Giọng nói của Ngạo Thiên dứt đoạn rồi y đổ gục xuống bàn. Trong men say mơ hồ Ngạo Thiên mơ đến mình đang đang vùn vùn hoán vũ lướt vùn vụt trong khoảng không bao la. Đang lướt như bay trong không gian bất ngờ có một sức hút kỳ lạ kéo ghệt thân pháp của Ngạo Thiên rơi tòm xuống vực thẳm đen ngòm. Ngạo Thiên giật mình kịp nhận ra đó là vực thẳm của địa ngục liền hét lên.

Tiếng hét của Ngạo Thiên vang động cả không gian này chỉ có mỗi một mình Ngạo Thiên, không có người thứ hai.

Tiếng hét đó nhanh chóng chìm vào cõi hư vô còn Ngạo Thiên thì vẫn tiếp tục rơi xuống vùng đen kịt của chốn vực thẳm vô tận.

Trong cõi mơ hồ mù mịt, Kim Ngạo Thiên nghe tiếng ai đó nói vào tai mình:

- Ngạo Thiên... Ngạo Thiên...

Khi Ngạo Thiên thoát ra khỏi trạng thái mơ hồ mờ mịt, đến lúc đó mới nhận ra mình đang nằm trên tràng kỷ trong biệt phòng của chàng ở Kim Trang. Ngồi bên cạnh tràng kỷ là một Lăng Bội Phân. Chỗi tay lên:

- Mẫu thân... Sao Ngạo Thiên lại ở đây.

Bội Phân nhìn Ngạo Thiên.

- Con tệ quá. Tại sao con lại uống rượu say đến độ ngủ trong mộ địa mà không biết.

Ngạo Thiên chứng hửng:

- Sao con đã ngủ say trong mộ à?

Lăng Bội Phân gật đầu.

Ngạo Thiên thả chân xuống tràng kỷ rồi đứng lên. Đầu óc chàng thật tỉnh táo và minh mẫn. Ngạo Thiên đã nhớ lại tất cả mọi chuyện hôm qua. Nhìn Lăng Bội Phân. Ngạo Thiên hỏi:

- Chuyện này đúng là quái lạ.

Nhìn Ngạo Thiên. Bội Phân nói:

- Con dạo này...

Kim trang chủ phu nhân khẽ lắc đầu, bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Ngạo Thiên thở hắt ra rồi nói:

- Mẫu thân đừng trách Ngạo Thiên, để con nói tất cả mọi chuyện hôm qua cho mẹ rõ.

Ngạo Thiên thuật lại tất cả mọi chuyện ở Hàm Dương bách niên tử tử. Kể xong mới hỏi Bội Phân:

- Gã Trục Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân năng nặc đòi lấy mạng con. Và đã chẻ đôi Giản Dị Cung... nếu như không có Cù tiên sinh chẳng biết con bây giờ thế nào. Cù tiên sinh đưa con và đây phải không?

Lăng Bội Phân nheo mày:

- Mẹ chẳng biết lão Cù nào cả. Khi mẹ nghe tin chuyện xảy ra tại Hàm Dương bách niên tử thì đến đó. Con đã bị người ta đưa đi rồi. Sau đó có người đến báo, con đang ngủ trong nhà mồ của Kim Trang.

Ngạo Thiên nghiêm giọng nói:

- Mẫu thân... sao gã Trục Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân lại muốn giết Ngạo Thiên. Kim Trang có hận thù gì với y à? Xem ra y chẳng xem Kim Trang ra gì cả. Nếu không dạy cho gã họ Lý đỡ một bài học thì Kim Trang mất uy lắm.

Đặt tay lên vai Kim Ngạo Thiên. Kim Trang chủ phu nhân ôn nhu nói:

- Con không phải là người của võ lâm nên không biết. Chuyện võ lâm khó nói lắm. Mẹ chỉ có thể nói cho con biết, núi này cao thì có núi khác cao hơn. Người tài vẫn có người tài hơn, nhưng kể từ hôm nay, Ngạo Thiên phải cẩn thận. Ta nghĩ con không nên ra ngoài.

Ngạo Thiên tròn mắt nhìn Bội Phân rồi chỉ tay vào ngực mình:

- Mẫu thân bảo con ở trong Kim Trang ư?

Bội Phân gật đầu:

- Đúng!

- Hóa ra mẫu thân cũng sợ cái gã Trục Kiếm Sát Vương ôn dịch kia. Chẳng lẽ chỉ mới có một gã kiếm khách vô danh tiểu tốt đã khiến nhục khí của mẫu thân chùng xuống.

Lăng Bội Phân lắc đầu:

- Mẫu thân không sợ Trục Kiếm Sát Vương, mà chỉ lo cho con thôi. Nếu như con có võ công thì mẹ không phải lo lắng lắm. Nhưng đáng này con không có võ công như người ta.

Ngạo Thiên biết mình không có võ công, nhưng đối lại Ngạo Thiên là thiếu gia của Kim Trang. Trong Kim Trang lại không thiếu những cao thủ kỳ tài. Và ở đây là Hàm Dương, lãnh địa của Kim Trang.

Ngạo Thiên khoanh tay trước ngực:

- Hừ... gã Lý Phi Vân này đã khiến cho mẫu thân mất nhục khí Kim Trang rồi. Không được... Ngạo Thiên nhất định phải tìm gã dạy cho gã một bài học mới được. Tại Hàm Dương này không thiếu bằng hữu võ lâm cao thủ.

- Ngạo Thiên... con đừng làm càn. Mẫu thân không ngại gã Trục Kiếm Sát Vương kia đâu. Mà trong thâm tâm chỉ lo cho con thôi.

- Mẫu thân... Nếu không cho gã kia biết uy danh của Kim Trang chẳng khác nào đã tự hạ mình xuống.

Ngạo Thiên lắc đầu:

- Ngạo Thiên không chịu... không chịu. Tục danh của con là Ngạo Thiên, trời con còn không sợ, sao sợ cái gã kiếm khách lăng nhăng đó được. Con sẽ không bỏ qua chuyện này.

Lăng Bội Phân buông tiếng thở dài rồi từ tốn nói:

- Mẫu thân biết Ngạo Thiên đỉnh thiên lập địa, nhưng thôi con đừng xen vào việc này. Để mẫu thân giải quyết lấy lại uy danh của Kim Trang.

Nhìn vào mắt Ngạo Thiên. Bội Phân nghiêm giọng nói:

- Mẹ đã nói rồi. Con đừng xen vào chuyện này. Nếu cần mẫu thân nhờ đến con.

Chân diện Kim Ngạo Thiên phẫn khích hằn lên.

- Mẫu thân nói rồi đó. Uy danh của Kim Trang không thể mai một bởi một gã kiếm thủ Lý Phi Vân đâu.

Lăng Bội Phân gật đầu:

- Mẫu thân biết tính khí của con mà.

Vỗ vai Ngạo Thiên, Lăng Bội Phân nói tiếp:

- Hôm nay... Ngạo Thiên phải ở trong Kim Trang.

- Mẫu thân sợ gã Trục Kiếm Sát Vương Lý Phi Vân sẽ hại con nữa à?

- Không phải sợ... Mà vì mẹ có việc phải rời Kim Trang một vài hôm. Ngạo Thiên phải ở nhà chăm sóc nhà cửa chứ. Công việc của Kim Trang bề bộn, mẫu thân đi vắng, ngoài con ra thì giao cho ai.

Điểm nụ cười giả lả. Lăng Bội Phân từ tốn nói:

- Mẫu thân tin, thế nào Trục Kiếm Sát Vương Lý Phi vân cũng phải đến Kim Trang tạ lỗi với Kim Ngạo Thiên thiếu gia. Phàm người trong giang hồ là vậy đó. Khi chưa biết nhau thì thường xem nhau là kẻ thù, nhưng khi đã biết nhau rồi thì là tri kỷ, tri nhân.

Khi Lăng Bội Phân vừa thốt dứt câu.

- Kim Ngạo Thiên không phải là người của giới võ lâm giang hồ.

Bội Phân mỉm cười nhìn Ngạo Thiên nói:

- Mẫu thân biết... mẫu thân biết.

Điểm nụ cười, Bội Phân nói tiếp:

- Ngạo Thiên ở nhà, nên mời Cù tiên sinh về Kim Trang, lấy lễ thượng khách mà đãi Cù tiên sinh.

- Ngạo Thiên đã thỉnh Cù tiên sinh về Kim Trang nhưng tiên sinh không nhận lời.

Lăng Bội Phân bật cười thành tiếng, rồi nói:

- Thiếu gia Kim Trang thỉnh mời mà Cù lão tiền sinh không nhận lời, đúng là chuyện lạ. Đôi chân mày lười kiếm của Ngạo Thiên nhướng lên:

- Ngạo Thiên thấy chẳng có gì là lạ cả. Điều con làm lạ là sự xuất hiện của gã Lý Phi Vân kia. Cù tiền sinh nói với Ngạo Thiên, kim lượng không thể mua mạng của mình.

- Mẫu thân sẽ để tâm đến con người này.

Vỗ vai Ngạo Thiên:

- Con ở nhà đó.

Ngạo Thiên gật đầu.

Bội Phân nói:

- Mẫu thân đã nấu sẵn một chén canh bát bảo, Ngạo Thiên hãy dùng để đã rượu hồi hôm

- À... Mẫu thân nói đến rượu, con mới làm lạ. Hồi hôm con chỉ uống có vài chén đã chẳng biết trời trăng gì, thế mà bây giờ cứ như chưa từng uống một giọt rượu nào. Cù tiền sinh đúng là có thứ rượu độc nhất vô nhị. Ngạo Thiên nhất định phải tìm ra Cù tiền sinh.

Bội Phân gật đầu:

- Lưu Bang Hán cao tổ biết câu Trương Lương, Hàn Tín thì hôm nay Kim Ngạo Thiên cũng biết câu hiền tài.

Nói dứt câu, Lăng Bội Phân phá lên cười. Nhìn lại Ngạo Thiên lần nữa, Lăng Bội Phân mới quay bước ra khỏi biệt phòng Ngạo Thiên. Còn lại một mình, Ngạo Thiên bước đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài hoa viên suy nghĩ lại những chuyện mới xảy ra hai hôm mà tự hỏi:

- "Còn gì đang xảy ra cho Kim Trang".

- o O o -